

KERK & leven

ST.-JAN DE DOPER
EN ST.-ELIGIUS
ST.-THERESIA
VAN HET KIND JEZUS
ST.-MATTHEUS
ST.-ANTONIUS ABT
ST.-PETRUS
ST.-ARNOLDUS
ST.-STEFANUS

39
2018
WEEKKRANT
26 SEPTEMBER
JAARGANG 79
EDITIE 1007

VINCENTIUSGEMEENSCHAP ANZEGEM

WWW.KERKENLEVEN.BE

P900720 | AFGIFTEKANTOOR: 2099 ANTWERPEN X | AFZENDER: HALEWIJNLAAN 92 - 2050 ANTWERPEN

ARTIKEL UIT KERK IN ZICHT VAN SEPTEMBER

Karibu! Welkom in Anzegem!

In het bisdomblad Kerk in zicht konden we deze maand een artikel lezen over één van onze projecten binnen de Vincentiusgemeenschap. Geert Dedecker schetst op een prachtige manier onze werking, we willen jullie dit als lezer van Kerk & Leven niet onthouden.

Het is een prachtige namiddag, en ik ben te gast bij Hilde, samen met Marleen en priester Jan. Als een klavertje-vier-van-(kerke)geluk geraken we al snel verwikkeld in een bijzonder boeiend gesprek over Welzijnsschakel Karibu! in Anzegem.

Ze vertellen honderduit. Dit initiatief werd vanuit de federatie opgestart om een warm welkom te geven aan 'nieuwkomers' die in Anzegem en omgeving komen 'aangevaaid' uit Syrië, Irak, Eritrea, Pakistan, Somalië, Afghanistan, Burundi... Weggevlucht voor oorlog en geweld, voor onderdrukking en een mensonwaardig bestaan, zijn zij hier op zoek naar een toekomst – zo mogelijk samen met ons.

In de werkgroep Broederlijk Delen leefde al geruime tijd het gevoel dat we (nòg) ruimer en breder moesten durven kijken dan we al deden. En ineens kwamen (als van God gezonden!) een paar vluchtelingen op ons af van de andere kant van de wereld – stel je voor: in deze uithoek, in een dorp als Anzegem... Wij wer-

den meteen geconfronteerd met de vraag: "Wat kunnen wij voor je doen?"

Netwerken, bijklussen en zorgen voor...

We begonnen er met enkelen aan, niet gehinderd door enige kennis of veel ervaring. In oorsprong met maandelijkse ontspanningsavonden, een uitstapje, samen wandelen, kaarten, ontmoeten, muziek maken, koken... om elkaar wederzijds een stukje beter te leren kennen. Geleidelijk aan groeide dit uit tot een warm web van nabij-zijn en zorg, waar een aantal vrijwilligers nu dag na dag vele uren mee bezig zijn.

Die al of niet toevallige ontmoetingen bieden kansen om stil te vallen bij wie zij zijn, bij hun verhaal en hun diepere noden en problematiek. Altijd is er wel iemand die een luisterend oor wil bieden of wat warme aandacht schenkt. Er worden Nederlandse lessen gegeven; mensen worden geholpen om te verhuizen; we gaan mee naar de kringloopwinkel, het ziekenhuis, Kind en Gezin, de werkwinkel; er worden fietslessen georganiseerd; vrijwilligers gaan mee naar het gemeentehuis, naar de tandarts of de Open Dag op school; er wordt gecorrespondeerd met de Dienst

Vreemdelingenzaken en heel wat andere instanties; we zorgen voor materiële en af en toe ook wat financiële hulp. We houden het vooral heel laagdrempelig. Iedereen kan komen meedoen en is altijd welkom.

Wij willen deze mensen zichtbaar maken in ons midden en de Anzegemners bewust maken dat zij zich maar al te graag willen integreren. In alle openheid willen we daarbij samenwerken met wie dan ook. Er is een vlot contact met de Wereldraad, het OCMW en de scholen. Allemaal vrijwilligerswerk, vanuit een ruim netwerk van mensen die deze 'nieuwkomers' (zo spreken wij over hen) willen opvangen en bijstaan met raad en daad.

'Delf mijn gezicht op, maak mij mooi...'

Hoeveel hebben wij reeds cadeau gekregen van 'onze' mensen: hun eerste woorden Nederlands, hun glimlach, hun respect voor deze gemeente en onze gastvrije samenleving, hun enthousiast aanbieden van iets van bij hen; hun durven overbruggen van elk verschil... Zo dagen zij ons met zachte aandrang uit om zelf ook over onze grenzen heen te stappen; in denken, in culturele verschillen, in taal en religie, in al dan niet gelovig zijn. Woordeloos zetten zij ons aan om uit onze veiligheidsmodus te komen en ons hart te openen over alle grenzen heen.

Onlangs hadden we nog een avond rond schoonheidszorgen – exclusief voor vrouwen. Het was ontroerend te zien hoe – wanneer de laatste mannen-chauffeurs-van-dienst de deur uit waren – de dames één voor één hun hoofdhoek of sluier aflegden, en kwetsbaar-open, ontspannen, kwebbelend en kinderlijk blij zichzelf en elkaar probeerden mooi te maken, een hele avond lang.

Elke ontmoeting met één van hen;

elke blik en elk ogen-blik zijn een uitnodiging om deze mensen hier bij ons een begin van nieuwe toekomst te schenken. Het is deugd-doend in deze soms oppervlakkige tijd steeds weer te worden uitgedaagd tot hoop, geloof, liefde en concrete solidariteit. En zodoende kerk te zijn middenin een wereld van verschil en (helaas) vaak ook van onverschilligheid...

Wat doet het met ons als plaatselijke kerkgemeenschap?

De kans iets voor deze mensen te mogen doen is een brok heiligmakende en dadelijke genade tegelijk. Het grijpt diep in ons (samen)leven in, en tilt ons op in ons mens-zijn. Het evangelie zet ons aan om ons dagdagelijks engagement telkens opnieuw te enten op de oproep van Zijn boodschap. Plots klinken de woorden: "Ik had honger en jij gaf mij te eten, ik was een vreemdeling en jij hebt me opgenomen..." als woorden voor vandaag, die we niet naast ons kunnen neerleggen. Met ons team op weg naar pastorale eenheid trekken wij nu voluit de kaart van een gastvrije en dienende kerk, met aandacht voor hen die dreigen uit de boot te vallen. ('Karibu' betekent 'Welkom' in het Swahili). En we hopen door onze open geest en houding mensen weer goesting te doen krijgen om enthousiast mee te doen.

Hoe scherp in het begin door som-

Welkom Nieuwkomers!

migen ook werd gesteld, dat om zich mee in te zetten, geloven er niets toe doet en kerk eigenlijk een slecht (want totaal verouderd) instrument zou zijn – hoe mild mensen van diezelfde groep, 'kerk' nu steeds in ruimer verband zijn gaan zien. Geleidelijk aan ook wordt er minder zelfbewust gepraat over óns Godsbeeld, ónze westerse waarden en normen, ónze traditie. Het gaat nu steeds meer over geloof en hoop, en over al wat mensen dieper met elkaar verbindt...

'Spring is in the air' - de lente is in (kerke)land...

Ik ga weer weg - er hangt precies nog meer lente in de lucht dan toen ik hier aankwam. Wat een zegen even te mogen samenzitten met mensen die op-nieuw geloven in de warme, dragende gemeenschap van mensen die kerk kan zijn. Geen gezeur of geklaag deze keer, maar een hele namiddag uitwisselen over de essentie van Liefde die verbindend is. Plots kreeg geloven weer een mildere klank en een blij, wereldwijde invulling.

"Weet je wat je moet doen?" zeiden ze mij bij het afscheid. "Je moet eens een tijdje met ons komen mee doen hier in Anzegem! Altijd welkom! - 'Karibu!'...!"

Geert Dedecker

Spelletjesavond

Million leert Hawa fietsen.

